

ringer? Var man klar over dét, da man gav denne her ekstrabevilling?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså jeg kan meget vel forstå, at oppositionen er imod sådan rent politisk, at man øger bevillingen til Institut for Miljøvurdering, for oppositionen har jo hele tiden modarbejdet instituttet. Det er så én ting.

Det er jo en ærlig sag, at man er imod, at bevillingen bliver forhøjet. Men det er dog alligevel mageløst, at det nu pludselig skal gøres til noget specielt interessant eller mystisk eller det, der er endnu værre. At regeringen altså prioriterer et institut, som regeringen selv har oprettet, kan da ikke undre oppositionen. Oppositionen er politisk uenig i det, men det er da regeringens ret at sige: Vi vil prioritere det arbejde, der finder sted med at vurdere, hvordan vi får mest muligt miljø for pengene.

Som statsminister er jeg til syvende og sidst ansvarlig for alt, hvad regeringen foretager sig, også denne bevilling. Og jeg vil gerne sige, at jeg er meget enig i den prioritering at sikre, at Institut for Miljøvurdering kan udføre et godt og dygtigt arbejde med henblik på at sikre, at vi får mest muligt miljø for pengene.

På den baggrund håber jeg faktisk også, at fru Pernille Blach Hansen vil tage de ord i sig igen, hvor fru Pernille Blach Hansen talte om vennetjenester og kammerateri. Jeg ved ikke, hvad der ligger bag det. Men vil det sige, at hvis fru Pernille Blach Hansen arbejder for at forstærke prioriteringen af bestemte politiske formål, er det udtryk for vennetjenester eller kammerateri?

Der er jo tale om en fuldstændig normal finanslovbevilling, som bliver forhandlet på plads under en finanslovforhandling og sikret et flertal i Folketinget. Der er overhovedet ikke noget at komme efter.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det er meget beklageligt, at statsministeren vælger ikke at besvare det spørgsmål, der er stillet.

Jeg spurgte meget klart, om statsministeren selv havde været involveret undervejs i finanslovforhandlingerne eller statsministerens ministerium, statsministerens egne embedsmænd. Det bliver der overhovedet ikke svaret på. Jeg synes da ellers, det var en eneste chance for statsministeren til at afvise, at han personligt havde haft noget som helst at gøre med denne her proces.

Selvfølgelig er det da interessant, når Miljøministeriet den 18. september afviser, at der skal gives flere penge til instituttet. Miljøministeriet er jo det ministerium, som instituttet er tilknyttet, men alligevel vælger regeringen at foreslå, at instituttet skal have nogle flere penge, og da det tilsyneladende ikke er Miljøministeriet, ministeren for instituttet, der har foreslået det, må det jo komme et andet sted fra.

Derfor synes jeg da, at statsministeren bør svare på: Er det noget, statsministeren personligt har involveret sig i, ja eller nej? Og har statsministeren undervejs i forhandlingerne fået en henvendelse fra hr. Bjørn Lomborg om, at han ønskede flere penge?

Jørn Jespersen (SF):

Statsministeren siger, at det her er helt normalt. Det var sørens.

Man har ikke foreslået en styrkelse af instituttet i sin egen finanslov; ifølge dagspressen har direktøren for instituttet rettet henvendelse efterfølgende til Miljøministeriet med et ønske om at få flere penge, og det er blevet kontant afvist.

Og så lige pludselig, under forhandlingerne om finansloven, er der nogle, der tilsyneladende har styrke til at fortælle miljøministeren, at nu skal han altså have 5 mio. ekstra til et institut, som han ikke selv har ønsket.

Så er det da et meget naturligt spørgsmål at finde ud af, hvem det er, der har gennemtrumfet det. Det er ikke Miljøministeriet, det er ikke miljøfaglige overvejelser, der ligger bag. Hvem er det så? Er det statsministeren, eller er det finansministeren?

Kl. 14.35

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor statsministeren ikke vil besvare de her spørgsmål, for hvis det er en politisk beslutning, der er truffet af statsministeren under medvirken af finansministeren, jamen så er det da en ærlig sag. Altså det kan statsministeren da gå ind og gøre, og hvis der er et flertal i Folketinget, der efterfølgende vil vedtage det, som statsministeren har besluttet, jamen så bliver det til lov.

Men jeg synes da, at statsministeren skylder at besvare det spørgsmål, som vi stiller, nemlig om det her er noget, som har haft miljøministerens støtte, om der har været en ansøgning fra Miljøministeriet om at få det ind på kontoen, om der overhovedet har været et ønske fra miljømi-